

Mateja Poljanšek, Mateja Radež Klinar
in Tatjana Humar Jurič

Zelene k Zelenim

Lokalna televizija je bila nekdanj ponos Kamnika. Med mnogimi javnimi problemi, ki jih je pomagala reševati, je bilo tudi vprašanje ureditve prometa in umetnega zasneževanja na Veliki planini. Razumljivo je bilo, da bodo mnenja Kamničanov zelo različna in začinjena z lokalno neurejenimi lastniškimi odnosi in veseljaškim odnosom do bivanja v tem prelepem naravnem okolju.

Lahko si mislite, da je Mateja Radež Klinar pri svojih dvajsetih (in malo čez) vstala s precej mokrega fotelja na koncu televizijskega soočenja, kjer naj bi z jasno besedo zastopala stališče Zelenih Kamnika.

To je bil skoraj svetli konec nekajletne zgodbe sodelovanja treh mladih študentk Biotehniške in Filozofske fakultete v Ljubljani Mateje Poljanšek, Tatjane Humar Jurič in Mateje Radež Klinar z lokalnim odborom takrat še močno prisotne stranke Zelenih Slovenije v Kamniku.

Ta zgodba se je pričela konec leta 1989, le nekaj mesecev po ustanovitvi Zelenih Slovenije v ljubljanskem Mostecu. Zelenemu gibanju v Kamniku smo se pridružile približno v času, ko so v pisarni na Gregorčičevi potekali pogovori o tem, ali naj bi bili organizirani kot samostojna stranka ali naj se priključimo Kmečki zvezi. Na koncu smo Zeleni Slovenije in tako tudi kamniški odbor na prvih večstrankarskih volitvah v Družbenopolitičnem zboru, takrat še tridomno organiziranega parlamenta, nastopali samostojno in dosegli zelo dober rezultat (8,8 % glasov), v Zboru občin pa smo nastopili v okviru Demosa.

Tako kot mnoge druge je tudi nas v politične vode zaneslo naključje. Študij na področjih, ki so se dotikala okoljskih vprašanj, branje Mladine, Radio Študent, zeleno gibanje, mirovno gibanje, celotna družba je brbotala od dogajanja in težko je bilo ostati ob strani. In tako smo se pridružile Zelenim Kamnika.

Na začetku nam je pretežno moška družba zaupala predvsem pisanje zapisnikov. Začeli smo zelo zavzeto, saj so se sestanki redno zaključevali pozno v noč. V začetku naslednjega (volilnega) leta nam je bilo članicam ustanovnega odbora Zelenih Kamnika naloženo že »zahtevnejše« delo – nameščanje volilnih plakatov. Nekje smo pač morale začeti.

Nadaljevale pa smo smejeje. Vključevale smo se v reševanje okoljskih problemov, ki so bili takrat na Kamniškem najbolj pereči: prekomerni izpusti nekdanjega KIK-a, vožnja v naravnem okolju in umetno zasneževanje na Veliki planini, evidentiranje in predlog sanacije nelegalnih odlagališč odpadkov, gra-

dnja in razširitev igrišča za golf v Rudniku ob Arboretumu Volčji Potok, obratovanje KEMOSTIKA na vodovarstvenem območju, razvoj bodočih term v Snoviku, oblikovanje zametkov bodočega Kamniško-Savinjskega regijskega parka in skupaj z ostalimi člani doživljale uspehe in razočaranja, saj naše delo ni bilo vselej sprejeto z navdušenjem.

Tudi terensko delo nam ni bilo odveč: čistile smo bregove Kamniške Bistrice, sadile drevesa v parku na Cankarjevi, vodile predstavnika okoljskega društva CIPRA in REC-a po Veliki planini ...

Če bo kdo preučeval politično zgodovino na Kamniškem, bo naletel tudi na naša imena, ko smo kot tri »zelene« pristopile k Zelenim Kamnika. Pri Zelenih smo se zbrali tisti, ki smo bili občutljivi na okoljska vprašanja in smo bili prepričani, da bomo s spremembo političnega sistema tudi okoljskim vprašanjem dali večjo težo. V dejavnost Zelenih smo se zagnale brez predsodkov in omejitev. Vse je bilo videti na dosegu roke. Če danes pomislimo, seveda zveni naivno, ampak za tisti čas je bilo to običajno. Sodelovale smo pri pripravah na prve večstrankarske volitve v Sloveniji, predvsem pa smo želele spremembe – in to čim prej – pri odnosu družbe do okolja.

Od takrat je poteklo kar nekaj let, mnoge stvari so se medtem spremenile, me tri pa smo še vedno »do vratu« v okoljskih vodah, saj dobršen del naših službenih zadolžitev predstavlja delo na področju varstva okolja in urejanja prostora. Nemalo zaslug za to imajo gotovo tudi kamniški Zeleni. Nesporno je, da naša zelena ljubezen še traja.